

CLIVE & GRAHAM BROWN CUSSLER

A dramatic scene of a steamship, likely a battleship, engulfed in a massive fire and explosion on the sea. The ship is tilted, and the fire is intense, with large plumes of white smoke rising from the burning hull. The background is a dark, stormy sky.

HAAMULAIVA

NUMA

UUSI NUMA-SEIKKAILU

WSOY

Clive Cussler
ja Graham Brown

HAAMULAIVA

SUOMENTANUT JORMA-VEIKKO SAPPINEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Katkelman Edgar Allan Poen novellista Tynnyrillinen Amontilladoa
suomentanut Jaana Kapari-Jatta.
Runon Rudyard Kiplingin Viidakkokirjoista suomentanut Mikko Kilpi.

Englanninkielinen alkuteos

Ghost Ship

© Sandecker RLLLP, 2014

Suomenkielinen laitos © Jorma-Veikko Sappinen ja WSOY 2016

ISBN 978-951-0-41516-0

PAINETTU EU:SSA

PROLOGI

KATOAMINEN

DURBAN, ETELÄ-AFRIKKA,
25. HEINÄKUUTA 1909

He ajoivat tyhjyyteen. Siltä Durbanin poliisin ylikomisariosta Robert Swanista ainakin näytti. Yö oli kuuton, taivas musta kuin tussi, ja Swan istui pelkääjän paikalla Packard-kuorma-autossa, joka jyrisi maaseudun kapeaa, tomuista tietä Durbanin pohjoispuolella. Suuren kuormurin etulyhdyt loivat keltaisen valokeilan, joka tuikahteli ja heilahteli mutta ei juurikaan valaissut tietä. Tähytessään hämäryyteen Swan näki kuoppaista tietä eteenpäin vajaan viisikymmentä metriä.

»Kuinka pitkä matka sille farmille on?» hän kysyi kääntyen kohti laihaa, jäntevää komisario Morrisia, joka oli kiilautunut hänen ja kuljettajan väliin.

Morris vilkaisi kelloaan, kumartui kuljettajan suuntaan ja katsoi matkamittaria. Lyhyen päässä laskutoimituksen jälkeen hän silmäili taas karttaa. »Meidän pitäisi olla pian perillä. Sanoisin että enintään kymmenen minuutin päästä.»

Swan nyökkäsi ja tarttui oven karmiin töyssähtelevän matkan jatkuessa. Packard tunnettiin nimellä Kolmitonninen,

ja se oli amerikkalainen uutuus, ensimmäisiä moottoriajoneuvoja, jotka Durbanin poliisilaitos omisti. Valmistaja oli ennen maahantuontia rakentanut siihen tilaustyönä ohjaamon tuulilaseineen. Kuorma-auton avolavalle olivat poliisilaitoksen hilljattain perustaman autovarikon aloitekykyiset työmiehet pysyttäneet kehikon ja pingottaneet sen päälle pressun, mutta kukaan ei ollut tehnyt mitään matkustusmukavuuden kohentamiseksi.

Kun auto pompahteli ja heilahteli kärrytien urissa, Swan tuumi että hän mieluummin ratsastaisi. Mutta mitä iso kuorma-auto hävisi mukavuudessa, se voitti kuljetuskyvyssä. Ohjaamoon mahtui kolme miestä, ja lavalla oli parhaillaan kahdeksan konstaapelia.

Swan nojasi ovenpieleen ja katsoi taaksepäin tielle. Siellä näkyi neljä paria muita etulyhtyjä. Kolme henkilöautoa ja toinen Packard. Kaikkiaan Swanin mukana oli melkein neljäkymmentä Durbanin poliisivoimista.

»Oletko varma että tarvitsemme näin paljon miehiä?» Morris kysyi.

Voi tämä olla vähän liikaa, Swan ajatteli. Toisaalta myös heidän tavoittelemillaan rikollisilla – joita lehdissä sanottiin Klarjoen koplaksi – oli paljon väkeä. Huhujen mukaan heitä oli kolme–neljäkymmentä riippuen siitä ketä uskoi.

Joukkio oli aloittanut tavallisina maantierosvoina, ryöstellyt kulkijoita ja kiristänyt ruohoaavikolla niitä, jotka yrittivät ansaita elantonsa rehellisellä kaupankäynnillä, mutta viime puolen vuoden kuluessa kopla oli äitynyt entistä kekseliäämmäksi ja väkivaltaisemmaksi. Maatalot, jotka eivät suostuneet maksamaan suojelurahoja, poltettiin maan tasalle. Kaivosmiehiä ja matkalaisia katosi jälkeä jättämättä. Totuus paljastui, kun muutama koplan jäsen jäi kiinni yrittäessään ryöstää pankkia. Heidät kuljetettiin kuulusteltaviksi Durbaniin, mutta sitten muut rosvot vapaut-

tivat heidät röhkeässä hyökkäyksessä, jossa kolme poliisia kuoli ja neljä haavoittui.

Siinä kulki raja, jota Swan ei sallinut roistojen ylittää. »Minua ei kiinnosta reilu tappelu», hän selitti. »Tarvitseeko minun muistuttaa siitä mitä kaksi päivää sitten tapahtui?»

Morris pudisti päätään, ja Swan koputti väliseinään, joka erotti ohjaamon lavasta. Levy liukui auki, ja ikkunan täyttivät rotevan miehen kasvot.

»Ovatko miehet valmiina?» Swan kysyi.

»Valmista on, herra ylikomisario.»

»Hyvä», Swan sanoi. »Muistakaa että tänä yönä ei oteta vankeja.»

Mies nyökkäsi ymmärtämisen merkiksi, mutta Swanin sanat saivat Morrisin vilkaisemaan sivulle.

»Onko tässä jokin ongelma?» Swan ärähti.

»Ei», Morris sanoi ja katsoi karttaa. »Sitä vain että... olemme melkein perillä. Enää tämän kukkulan yli.»

Swan suuntasi taas katseensa eteenpäin ja valmistautui vetämällä syvään henkeä. Melkein saman tien hän tunsi savun hajua. Se tuntui selvästi kuin roviosta.

Hetken kuluttua kuorma-auto saapui kukkulan laelle, jolloin yön mustuuden halkaisi kahtia alhaalta pelloilta näkyvä raivokas, oranssi hehku. Farmin päärakennus paloi koko mitaltaan, ja sen tietämillä kieppuvat tulikiehkurat kurkottelivat kohti taivasta.

»Helvetti viekään», Swan kirosi.

Autot syöksyivät alas kukkulan rinnettä ja levittäytyivät laajalle. Miehet ryntäsivät ulos ja asettuivat asemiin talon ympärille.

Kukaan ei hyökännyt heitä vastaan. Kukaan ei tulittanut.

Morris johti ryhmän lähemmäksi. Miehet lähestyivät taloa tuulen puolelta ja pinkaisivat ulkorakennuksen viimeiseen

osaan, joka ei vielä palanut. He pelastivat useita hevosia, mutta heidän löytämänsä koplan jäsenet olivat jo kuolleita. Jotkut uhreista olivat osittain palaneita, muita oli vain ammuttu ja heidät oli jätetty kuolemaan.

Tulipalon sammuttamisesta ei ollut toiveita. Ikivanha puu ja öljypohjainen maali rätsivät ja roihusivat kuin bensiini. Palo nostatti niin suuren kuumuuden, että Swanin miehet joutuivat pian perääntymään jotta eivät paistuisi elävältä.

»Mitä on tapahtunut?» Swan tivasi komisarioltaan.

»Näyttää siltä että he ovat riitaantuneet keskenään», Morris sanoi.

Swan mietti. Ennen Durbanissa tehtyjä pidätyksiä oli kuulunut huhuja, että koplan saumat olivat rispaantumassa.

»Kuinka monta kuollutta?»

»Olemme löytäneet viisi. Jotkut pojista arvelivat nähneensä sisällä vielä pari mutta eivät päässeet heidän luokseen.»

Silloin kajahti laukauksia.

Swan ja Morris sukelsivat turvaan Packardin taakse. Jotkut poliiseista alkoivat vastata tulitukseen suojaisista asemista, ammuskelivat turhaan liekkien roihuun.

Ammuskelu jatkui kummallisen hajanaisena ja hakkaavana, vaikka Swan ei nähnyt luotien osuvan heidän lähelleen.

»Tuli seis!» hän huusi. »Mutta pysykää matalana.»

»Meitähän ammutaan», yksi miehistä huusi.

Swan pudisti päätään laukausten paukkeen jatkuessa. »Patruunat vain räjähtelevät kuumuudessa.»

Käskey siirtyi ketjussa mieheltä toiselle. Vastoin omaa käskeyään Swan nousi ja kurkisti kuorma-auton konepellin yli.

Inferno oli jo ahmaissut koko maalaistalon. Jäljellä olevat parrut näyttivät pohjoismaisessa hautaroviassa lepääviltä luilta. Liekit kiemurtelivat niiden ympärillä ja välissä ja

paloivat oudon väkevästi, kirkkaan valkoisina ja oransseina, satunnaisesti vihreinä ja sinisinä leimahdellen. Näytti kuin itse helvetti olisi kohottautunut syvyyksistä ja syönyt koplan ja sen piilopaikan sisäpuolelta.

Swanin katsellessa syvällä rakennuksen sisuksissa tapahtui räjähdys, joka hajotti sen liekehtiväksi rojuksi. Paineaalto paiskasi hänet taaksepäin, ja hän putosi rajusti selälleen rojunkappaleiden jysähdellessä kuorma-autoon.

Pian räjähdysten jälkeen alkoi putoilla kuin palavia konfetteja: tuhansittain pieniä paperinpalasia lepatti alas perässään savu- ja tuhkavana vasten mustaa taivasta. Palasten koskettaessa maata ne alkoivat sytytellä paloja kuivassa ruohikossa.

Sen nähdessään Swanin miehet alkoivat toimia viivyttelämättä, sammuttaa kekäleitä estääkseen pensaspalon.

Swan pani merkille lähelleen pudonneet palaset. Hän kierahti lähemmäksi, ojensi kätensä yhden palasen päälle ja sammutti sen kämmenellään. Yllätyksekseen hän näki paperissa numeroita, kirjaimia ja kuningas Yrjön kuvan.

»Kympejä», Morris sanoi kiihtyneenä. »Kymmenen punnan seteleitä. Tuhansittain.»

Kun tieto levisi miesten keskuuteen, he kaksinkertaistivat ponnistelunsa, alkoivat juoksennella ympäriinsä ja kerätä hiiltyneitä paperinpaloja paljon innokkaammin kuin yleensä todistuskappaleita. Osa seteleistä oli kääröinä eikä kovin pahasti palaneita. Muut olivat kuin puunlehdet tulisijassa, tunnistamattomiksi käpertyneitä ja mustuneita.

»Tämä antaa aivan uuden merkityksen ilmaukselle *räjäyttää pankki*», Morris sanoi.

Swan naurahti, mutta hän ei oikeastaan kuunnellut, sillä hänen mielessään oli muuta: tulipalon tarkasteleminen, ruumiiden laskeminen, tapauksen työstäminen niin kuin ylikomisarion kuuluikin.

Jokin ei ollut kohdallaan, ei ollenkaan.

Aluksi Swan tulkitsi tunteen johtuvan illan päättymisestä antiiklimaksiin. Kopla jota vastaan hän oli tullut sotimaan oli tehnyt työn hänen puolestaan. Sen hän pystyi nielemään. Hän oli nähnyt sellaista ennenkin. Rikolliset tappelivat usein keskenään ryöstösaaliista, varsinkin jos heidän yhteenliittymänsä oli löyhä ja kutakuinkin johtajaton, kuten tämä kopla huhujen mukaan oli.

Ei, Swan ajatteli, tämä tapaus on epäilyttävä syvemmällä tasolla.

Morris näytti huomaavan Swanin mielteliäisyyden. »Mikä hätänä?»

»Tässä ei ole järkeä», Swan sanoi.

»Miltä osin?»

»Ei miltään osin», Swan sanoi. »Vaarallinen pankkiryöstö kirkkaassa päivänvalossa. Hyökkäys jolla miehet vapautettiin. Tulitaistelu kadulla.»

Morris katseli Swania ilmeettömänä. »En pysy kärryillä.»

»Katso ympärillesi», Swan sanoi. »Palaneen rahan kaatosateen perusteella se sakkii istui pienoisen omaisuuden päällä.»

»Niin», Morris myönsi. »Entä sitten?»

»Miksi ryöstää pankki kirkkaassa päivänvalossa, kun kahlaa jo ennestään kaulaansa myöten rahassa? Miksi ottaa riski, tulla ammuskelemaan Durbaniin tovereiden vapauttamiseksi ja sitten ampua heidät kuoliaiksi täällä?»

Morris tuijotti Swania pitkään ennen kuin nyökkäsi. »Ei aavistustakaan», hän sanoi. »Mutta olet oikeassa. Siinä ei ole ollenkaan järkeä.»

Tulipalo roihusi pitkälle aamun pikkutunneille ja sammui vasta kun koko talo oli poissa. Operaatio päättyi ilman poliisin miestappioita, eikä Kloorjoen koplasta enää koskaan kuultu.

Useimmat pitivät sitä onnenpotkuna, mutta Swan ei ollut ollenkaan vakuuttunut. Hän ja Morris keskustelisivat illan tapahtumista vuosia, vielä eläkepäivinäänkin. Vaikka he kehittivät monia arvauksia ja teorioita siitä, mitä oli todella tapahtunut, he eivät koskaan saaneet vastausta kysymykseen.

1

275 KILOMETRIÄ LÄNSILOUNAASEEN
DURBANISTA, 27. HEINÄKUUTA 1909

SS *Waratah* halkoi merta matkalla Durbanista Kapkaupunkiin ja keinui melkoisesti aallokossa, joka oli kasvamaan päin. Hiilellä lämmitettävien höyrykattiloiden musta savu purkautui laivan ainoasta piipusta ja ajautui tuulen ajamana vastakkaiseen suuntaan.

51-vuotias Gavin Brèvard istui yksin tuon 150-metrisen höyrylaivan pääbaarissa ja tunsu aluksen kallistuvan hitaasti tyyrpuuriin. Hän näki kupin ja lautasen liukuvan edessään pöydällä kohti reunaa, ensin verkkaisesti, sitten nopeasti kallistuskulman jyrkentyessä. Viime hetkessä hän sieppasi kupin ja esti sitä kierähtämässä lattialle.

Waratah pysyi jyrkästi kallellaan, oikeenemiseen meni kaksi kokonaista minuuttia, ja Brèvard alkoi huolestua, kuinka hänen matkalaivaksi valitsemansa alus selviytyisi.

Aiemmin elämässään hän oli kyntänyt kymmenen vuotta meriä eri höyrylaivoilla. Nuo laivat olivat oienneet nopeammin, niiden köli oli ollut siihen tarkoitukseen parempi. Tämä laiva vaikutti yläpainoiselta. Se sai hänet miettimään, oliko jokin vialla.

»Saako olla lisää teetä, sir?»

Syviin ajatuksiin vajonnut Brèvard tuskin huomasi Blue Anchor Linen univormuun pukeutunutta tarjoilijaa.

Hän ojensi kuppia jonka oli pelastanut särkymiseltä.
»*Merci.*»

Tarjoilija täytti kupin ja jatkoi matkaa. Hänen poistuesaan huoneeseen astui uusi hahmo, noin 30-vuotias leveäharteinen mies, jolla oli punertava tukka ja punakat kasvot. Mies harppoi suoraan Brèvardin luo ja istuutui tätä vastapäätä.

»Johannes», Brèvard sanoi tervehdykseksi. »Mukava nähdä ettet ole loukussa hytissäsi kuten muut.»

Johannes näytti vihertävältä mutta tuntui sinnittelevän.
»Miksi kutsuit minut?»

Brèvard joi teetä. »Olen miettinyt. Ja olen tehnyt tärkeän päätöksen.»

»Minkä?»

»Emme missään nimessä ole turvassa.»

Johannes huokaisi ja käänsi katseensa. Brèvard ymmärsi. Johannes piti häntä murehtijana. Pelokkaana miehenä. Hän kuitenkin vain koetti olla varovainen. Hän oli elänyt vuosikaudet muiden takaa ajamana, vankilan tai kuoleman uhkan varjostamana. Hän joutui miettimään viisi siirtoa eteenpäin pelkästään pysyäkseen elossa. Hän oli virittänyt mielensä huipputarkkaavaiseen tilaan.

»Tietenkin olemme turvassa», Johannes sanoi. »Olemme ottaneet uuden henkilöyden. Emme ole jättäneet jälkiä. Kaikki muut ovat kuolleet ja ulkorakennus on palanut maan tasalle. Vain perheemme jatkaa.

Brèvard joi taas teetä. »Entä jos meiltä on jäänyt jotain huomaamatta?»

»Sillä ei ole väliä», Johannes väitti. »Olemme täällä viranomaisten ulottumattomissa. Tässä laivassa ei ole radiota. Voimme yhtä hyvin olla jollain saarella.»

Se oli totta. Niin kauan kun laiva oli merellä he voisivat levätä ja rentoutua. Mutta matka päättyisi pian.

»Olemme turvassa vain siihen saakka, kunnes saavumme Kapkaupungin satamaan», Brèvard huomautti. »Ellemme ole peittäneet jälkiämme niin täydellisesti kuin luulemme, meitä voivat olla vastassa kiukkuiset poliisit tai hänen majesteettinsa sotilaat.»

Johannes ei vastannut heti. Hän mietti, sulatteli asioita. »Mitä ehdotat?» hän kysyi viimein.

»Meidän on saatava tämä matka jatkumaan ikuisesti.»

»Kuinka me sen teemme?»

Brèvard oli puhunut vertauskuvallisesti. Hän tiesi että Johannekselle täytyisi puhua konkreettisemmin. »Kuinka monta asetta meillä on?»

»Neljä pistoolia ja kolme kivääriä.»

»Entä räjähdysaineita?»

»Kaksi laatikoista on edelleen täynnä», Johannes sanoi irvistäen. »Joskaan en ole varma, oliko viisasta ottaa ne mukaan laivaan.»

»Ei niistä ole vaaraa», Brèvard sanoi. »Herätä muut, minulla on suunnitelma. Meidän on aika ottaa kohtalo omiin käsiimme.»

KAPTEENI JOSHUA ILBERY seiso *Waratahin* komentosillalla, vaikka kolmannen vahtivuoron oli määrä alkaa. Sää huolestutti häntä. Tuulen nopeus oli puuskissa viisikymmentä solmua, ja se puhalsi päin vuorovettä ja virtausta. Tuo outo yhdistelmä muovasi aallot teräviksi pyramideiksi, epätavallisen korkeiksi ja jyrkiksi kuin kummastakin suunnasta kokoon työnnettyt hiekkakasat.

»Nyt vain suoraan», Ilbery sanoi ruorimiehelle. »Säädä tarpeen mukaan, jotta emme käännähdä kylki edellä tuuleen.»

»Selvä», ruorimies sanoi.

Ilbery kohotti kiikarin. Valo heikkeni illan lähestyessä, ja

hän toivoi tuulen laantuvan pimeyden tullen.

Silmäillessään vaahtopäitä Ilbery kuuli komentosillan oven avautuvan. Hänen yllätyksekseen pamahti laukaus. Hän pudotti kiikarin ja näki ruorimiehen lysähtävän vatsaansa pidellen lattialle. Miehen takana seisoi joukko matkustajia aseet kädessä, ja yksi heistä astui eteenpäin ja tarttui ruoriin.

Ennen kuin Ilbery ehti sanoa sanaakaan tai siepata asetta, punakasvoinen matkustaja iski häntä Enfield-kiväärin tukilla vatsaan. Hän taipui kaksinkerroin, kaatui taaksepäin ja osui laipioon.

Hänen kimppuunsa käynyt mies suuntasi kiväärin piipun hänen sydämeensä. Hän näki että kivääriä pitelevät kädet olivat karkeat, sopivammat maa- tai karjatilalliselle kuin ensimmäisen luokan matkustajalle. Hän katsoi miestä silmiin eikä nähnyt niissä armoa. Vaikka hän ei voinut olla varma, hän ei lainkaan epäillyt etteikö tuo mies olisi ampunut ja tappanut ennenkin.

»Mitä tämä merkitsee?» hän ärähti.

Yksi miehistä astui kohti. Hän oli vanhempi kuin muut, ohimoillaan harmaata. Hänellä oli hienompi puku kuin muilla, ja hän huokui johtajan rentoa tyylikkyyttä. Ilbery tunnisti miehen yhdeksi niistä, jotka olivat nousseet laivaan Durbanissa. Brèvard oli miehen nimi. Gavin Brèvard.

»Vaadin selitystä», Ilbery sanoi.

Brèvard hymyili ivallisesti. »Luulisi että asia on selvä. Otamme haltuumme tämän laivan. Te käännätte uudelle kurssille pois päin rannikolta ja sitten takaisin itään. Emme mene Kapkaupunkiin.»

»Ette voi olla tosissanne», Ilbery sanoi. »Olemme keskellä vaikeaa merenkäyntiä. Laiva vaivoin tottelee. Kääntyminen nyt voisi –»

Brèvard tähtäsi pistoolillaan Ilberyä silmien väliin. »Olen ollut merimiehenä höyrylaivoilla, kapteeni. Tarpeeksi tie-

tääkseni että tämä laiva on yläpainoinen ja tottelee huonosti. Mutta se ei kaadu, joten lakatkaa valehtelemasta.»

»Laiva painuu taatusti pohjaan», Ilbery sanoi.

»Antakaa käsky tai ammun reiän kalloonne ja komennan alusta itse», Brèvard komensi.

Ilbery siristi silmiään. »Osaatte ehkä navigoida, mutta entä muut tehtävät? Aiotteko te ja tämä joukko ruveta itse laivan miehistöksi?»

Brèvard hymyili ovelasti. Hän oli tiennyt alusta saakka, että tässä oli hänen heikko kohtansa, särö haarniskassa. Hänen mukanaan oli kahdeksan muuta, joista kolme oli lapsia. Vaikka he kaikki olisivat aikuisiakin, he eivät kauan pystyisi edes pitämään yllä höyrykattiloiden tulta, saati sitten var-
tioimaan matkustajia ja miehistöä ja samaan aikaan käsittelemään laivaa.

Brèvard oli kuitenkin tottunut juonittelemaan. Koko elämänsä hän oli käytännössä tutkinut, kuinka saisi muut toimimaan tahtonsa mukaisesti, joko vastoin heidän omaa tahtoaan tai tietämättä tottelevansa häntä. Hän oli tiennyt tarvitsevänsä vipuvoimaa, ja kaksi laatikollista räjähteitä riittäisi kääntämään mahdollisuudet hänen edukseen.

»Tuokaa vanki sisään», hän sanoi.

Ilberyn katsellessa komentosillan ovi avattiin ja sisään astui ruokkoamaton teini-ikäinen poika, joka saatteli hiilipölyn peittämää miestä. Miehen murtuneesta nenästä ja otsan haavasta vuoti verta.

»Konemestari?»

»Olen pahoillani, kapu», konemestari sanoi. »Jujuttivat meitä. Harhauttivat lasten avulla. Sitten he kukistivat meidät. Kolme pojista on ammuttu. Mutta siellä alhaalla on niin kova melu, ettei kukaan kuullut ennen kuin oli myöhäistä.»

»Mitä he ovat tehneet?» Ilbery kysyi, ja hänen silmänsä suurenivat.

»Dynamiittia», konemestari sanoi. »Kolmos- ja neloskattilaan on kiinnitetty kymmenkunta pötköä.»

Ilbery kääntyi Brèvardin puoleen. »Oletteko hulluja? Ei sellaiseen ympäristöön voi panna räjähdysaineita. Kuumuus, kekäleet. Yksikin kipinä, niin –»

»Lennämme kaikki taivasten valtakuntaan», Brèvard sanoi vieden ajatuksen loppuun. »Niin, olen hyvin selvillä seurauksista. Asia on niin, että minua odottaa rannalla sellainen köysi, joka venyttää kaulaa. Jos minun pitää kuolla, haluan että se käy äkkiä ja komeasti eikä hitaasti ja tuskallisesti. Joten älkää koetelko minua. Siellä alhaalla on kolme henkilöä tällaisten samanlaisten kiväärien kanssa varmistamassa, että kukaan ei irrota räjähteitä, ei ainakaan ennen kuin olemme minun valitsemassani satamassa. Tehkää nyt niin kuin sanoin ja kääntäkää laivan kurssi pois päin rannikolta.

»Entä sen jälkeen?» Ilbery kysyi.

»Kun olemme saapuneet määränpäähämme, otamme muutaman veneistänne, kasan muonaa, kaikkien rahat ja korut, jätämme laivan ja katoamme. Te ja miehistönne olette vapaita purjehtimaan Kapkaupunkeihin mukanaan upea tarina kerrottavaksi.»

Kapteeni Ilbery otti tukea laipiosta takaansa ja kömpi vaivalloisesti seisomaan. Hän katseli Brèvardia halveksivasti. Mies oli kukistanut hänet, ja kumpikin tiesi sen.

»Konemestari», Ilbery sanoi irrottamatta katsettaan kaaparista. »Tartu ruoriin ja käännä alus ympäri.»

Konemestari hoippui ruoriin, työnsi kaappaajan syrjään ja teki työtä käskettyä. Peräsin totteli ruoria, ja *Waratah* alkoi kääntyä.

»Hyvä päätös», Brèvard sanoi.

Ilbery ei ollut päätöksen hyvyydestä yhtä varma, mutta tiesi että muuta vaihtoehtoa ei ollut.

Brèvard oli tyytyväinen. Hän istuutui tuoliin, laski kiväärin poikittain syliinsä ja silmäili kapteenia tarkasti. Koska hän oli koko ikänsä johtanut harhaan ihmisiä poliiseista aina tuomareihin puuteroituine peruukkeineen, hän oli oppinut, että joi-tain miehiä oli helpompi tulkita kuin toisia. Rehelliset olivat läpinäkyvämpiä kuin muut.

Hänen katsellessaan Ilbery kohottautui koko pituuteensa ja seiso i suorana kuin seiväs. Vaikka Ilbery piteli vatsaansa iskun jäljiltä, hänen katseessaan pysyi tuli, jollaista voitetuilla miehillä ei ollut. Se viittasi siihen, että kapteeni ei ollut aivan vielä valmis luopumaan aluksestaan. Vastaisku tulisi, ennemmin tai myöhemmin.

Brèvard ei voinut moittaa kapteenia. Totta puhuen hän kun-nioitti tätä. Samaan aikaan hän painoi mieleensä, että hänen täytyisi olla varuillaan.

KURT AUSTIN

KYBERROISTOJEN KINTEREILLÄ

Kurt Austin NUMAn erikoisprojekteista palaa tajuihinsa loukkaannuttuaan uppoavan huvijahdin pelastusyrityksessä. Muistikuvat ovat sekavat. Näkikö hän entisen rakastettunsa Sienna Westgaten hukkuvan? Kurtin on saatava selvyys asiaan. Nainen on tietokonealan gurujen guru, joka on joutunut kyberrikollisjengin kynsiin. Maailman koko tietoliikenne on uhattuna, kun Brèvardin roistosuku hamuaa valtaa. Intian valtamereltä Pohjois-Koreaan ja sieltä Madagaskarille syöksyvät sankarit Austin ja Zavala joutuvat tekemään kaikkensa estääkseen koko maailmaa luisumasta häikäilemättömien rikollisten armoille.

#kirja

WWW.KIRJA.FI

84.2

ISBN 978-951-0-41516-0

